

Θ΄ Κυριακή του Λουκά: «Ένα δριμύ Κατηγορώ απέναντι στην Πλεονεξία» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Θ΄ Κυριακή του Λουκά και η θεματολογία της ευαγγελικής περικοπής πάλι περιστρέφεται γύρω από το μεγάλο πειρασμό της κακής χρήσης του πλούτου. Η παραβολή του άφρονος πλουσίου είναι πολύ γνωστή αλλά συνάμα και διαχρονική για τον κάθενα και όχι μόνο για αυτούς που έχουν πολλά χρήματα.

Ο σημερινός άνθρωπος που κάνει αναφορά το ευαγγέλιο, είναι τόσο πολύ πλούσιος που δεν έχει χώρο να μαζέψει τα πλούτη και τα αγαθά του. Φαίνεται, το μόνο για το οποίο μεριμνούσε στη ζωή του ήταν το πώς θα συσσωρεύσει περισσότερα αγαθά. Πρόκειται για τον τύπο ανθρώπου που αντί να είναι ερωτευμένος με την ομορφιά της ζωής, είναι ερωτευμένος σφόδρα και ισόβια με την ύλη και την αφθονία των αγαθών. Ο καημένος ο άνθρωπος είχε την μάταια ψευδαίσθηση πως με το να συσσωρεύει πλούτη συσώρευε ευτυχία.

Πράγματι, η μέριμνα αυτή πρόκειται για ασθένεια. Αποτελεί με άλλα λόγια ψυχική πώρωση, κατά την οποία ο άνθρωπος αντί να εργάζεται για να ζει αξιοπρεπώς, ζει για να εργάζεται και να κερδοφορεί. Ο πλούσιος του ευαγγελίου, δεν είναι απλά πλούσιος αλλά πλήρως αφοσιωμένος και απορροφημένος στο πώς θα πλουτίσει ακόμα περισσότερο. Είναι θα λέγαμε ο Πλούτος προσωποποιημένος σε άνθρωπο, που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι τα χρήματα, και τα επίγεια αγαθά.

Το ζητούμενο τώρα είναι το κατά πόσο αυτή η λογική αναπαύει το σημερινό ανθρώπινο νου. Κατά πόσο τελικά ο στόχος είναι ο πλούτος; Το ευαγγέλιο, όπως εύκολα γίνεται αντιληπτό, αναφέρεται σε πολλά σημεία για τον πλούτο, όμως αυτό που κατακρίνει δεν είναι η κατοχή πλούτου αλλά η χρήση του. Το να είσαι πλούσιος είναι μια μεγάλη δοκιμασία σύμφωνα με την ευαγγελική λογική. Αν ο πλούτος σου γίνεται αφορμή χαράς για το διπλανό, τότε μπορείς να ονομάζεσαι Πλούσιος κατά Χριστόν. Αν όμως ο πλούτος σου αφορά μόνο και μόνο το δικό σου εαυτό για να αναπαύεσαι, να τρως και να ευφραίνεσαι εγωιστικά, τότε για το ευαγγέλιο είσαι ένας Πλεονέκτης και μόνο.

Και είναι μεγάλο πάθος η πλεονεξία και η φιλαργυρία. Όπως και στο μοναχισμό, η μία εκ των τριών ισόβιων υποσχέσεων είναι η ακτημοσύνη. Δηλαδή, η αποστροφή και η αποδέσμευση από κάθε γήινη κατοχή ώστε να γίνει εφικτή η ουράνια κατοχή. Στο δε έξω κόσμο, αυτό γίνεται πράξη δια της ανάπτυξης μιας υγιούς σχέσης με τα αγαθά, την ύλη, και τα χρήματα. Στόχος του ανθρώπου δεν πρέπει να είναι το

πώς θα θησαυρίσει επί της γης γινόμενος πλούσιος, αλλά το πώς θα εξασφαλίσει τις αναγκαίες γήινες ανάγκες. Και είναι πραγματικά γεγονός πως ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει αξιοπρεπώς με τα πιο απλά και λιγοστά πράγματα. Αυτό που κάνει δύσκολη την κατανόηση αυτής της αλήθειας είναι η καταναλωτική μανία της σύγχρονης κουλτούρας που αντί να απλοποιεί τη ζωή μας την κάνει όλο και πιο πολύπλοκη.

Το φρόνημα του άφρονος πλουσίου είναι πέρα για πέρα διαχρονικό, καθώς ο πλούτος και η αφθονία των αγαθών γίνονται αυτοσκοπός ζωής. Αυτή την αλήθεια θα τη ζήσουμε όλοι σε λίγες μέρες τώρα που πλησιάζουν τα Χριστούγεννα. Το μόνο που θα προβάλλει ο σύγχρονος κόσμος θα είναι η καταναλωτική χρεία των Χριστουγέννων, του φαγητού, των δώρων, των λαμπερών στολιδιών και ό,τι άλλο δευτερεύον κοσμεί τη γιορτή της γέννησης του θεανθρώπου. Έτσι, ενώ το γεγονός οφείλουμε σαν γνήσιοι Χριστιανοί να το βιώσουμε μυστικά και απλά, η κακή μας νοοτροπία θέλει να το ζήσουμε σαν «Άφρονες Πλούσιοι», δηλαδή με πλεονεξία. Το ευαγγέλιο πάντως λοιδορεί την πλεονεξία ως στάση και τρόπο ζωής και προτείνει την αρετή της απλότητας και του μέτρου ώστε να υπάρχει δυνατότητα βίωσης του κατα Θεόν πλούτου.